

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1453/2015
18.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиле А.С. из С., чији је пуномоћник С.Р., адвокат из С., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Прекршајни суд у Суботици, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 229/15 од 04.03.2015. године, у седници одржаној 18.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 229/15 од 04.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 229/15 од 04.03.2015. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Суботици П1 136/14 од 20.11.2014. године у усвајајућем делу и у делу одлуке о трошковима поступка тако што је одбијен тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да је засновала радни однос на неодређено време у Општинском органу за прекршаје у С., чији је правни следбеник Прекршајни суд у С., да се утврди да јој је незаконито престао радни однос у Прекршајном суду у С. 30.06.2010. године и да се обавезе тужени да је врати у радни однос на неодређено време и распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми, радним способностима, знању и искуству и да се обавезе тужени да јој надокнади трошкове парничног поступка и обавезана тужила да туженој накнади трошкове парничног поступка износу од 6.000,00 динара. Ставом другим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Суботици и одбачена тужба у делу који се односи на поништај решења туженог СУ V-34 бр. 633/10 од 08.07.2010. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженој надокнади трошкове жалбеног поступка од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тачке 12. цитиране законске одредбе на коју се ревизијом указује, јер образложење побијане пресуде садржи јасне и непротивречне разлоге о битним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је решењем Владе Републике Србије од 27.12.2001. године именована за судију Општинског органа за прекршаје у Б.Т., а решењем Владе Републике Србије од 14.02.2003. године за судију Општинског органа за прекршаје у С., где је ступила на функцију 10.03.2003. године, а именована је на период од осам година. Решењем Општинског органа за прекршаје у С. од 10.03.2003. године тужила је засновала радни однос на неодређено време. Тужила је 28.07.2009. године поднела Високом савету судства пријаву на оглас за избор судија у судовима опште и посебне надлежности. Одлуком Народне скупштине Републике Србије о избору судија на трогодишњи мандат у судовима опште и посебне надлежности од 29.11.2009. године тужила није изабрана за судију прекршајног суда у С.. Одлуком Високог савета судства од 13.01.2010. године судијама већа за прекршаје и судијама општинских органа за прекршаје који нису изабрани у складу са Законом о судијама престала је дужност судије за прекршаје са 31.12.2009. године. Том одлуком неизабраним судијама је утврђено право на накнаду плате у трајању од шест месеци у висини плате коју су примили у тренутку престанка дужности. Решењем Прекршајног суда у С. од 27.01.2010. године одређено је да тужила има право на накнаду плате почев од 01.01.2010. године у трајању од шест месеци. Тужени након престанка функције судији за прекршаје није понудио друго радно место. Решењем Прекршајног суда у С. од 08.07.2010. године утврђено је да тужили престаје радни однос и право на накнаду плате закључно са 30.06.2010. године, наведено решење тужила је примила 27.07.2010. године. На дан 01.01.2010. године код туженог нису била попуњена радна места секретара и једно радно место судијског помоћника. Конкурс за попуњавање наведених радних места објављен је у дневном листу "Политика" дана 21.10.2010. године. Тужила није поднела пријаву на јавно објављени конкурс јер није имала сазнања. У време када јој је престала судијска функција (31.12.2009. године) испуњавала је услове за распоређивање на радно место секретара и судијског помоћника. Тужила је од 14.10.2010. године у радном односу у АД М.Б. у реструктурирању. Дана 24.02.2010. године тужила је поднела Управном суду тужбу ради поништаја одлуке ВСС од 13.01.2010. године. Управни суд се решењем од 21.05.2010. године огласио стварно ненадлежним и предмет уступио Уставном суду. Решењем Уставног суда од 11.05.2012. године одбачена је жалба тужиле изјављена против одлуке ВСС од 13.01.2010. године, поништено решење Управног суда од 21.05.2010. године и одлучено да Управни суд треба поново да одлучује о тужби тужиле против одлуке ВСС од 13.01.2010. године. Решењем Управног суда – Одељење у Новом Саду од 14.01.2011. године одбачена је тужба тужиле од 26.02.2010. године ради поништаја одлуке ВСС од 13.01.2010. године. Решењем Уставног суда од 26.10.2012. године одбачена је уставна жалба тужиле изјављена против одлуке Народне скупштине о избору судија на трогодишњи мандат у судовима опште и посебне надлежности и одлуке ВСС од 13.01.2010. године.

Пресудом Управног суда – Одељење у Новом Саду од 23.05.2013. године уважена је тужба тужиле и поништена одлука ВСС од 13.01.2010. године и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање. Дана 17.09.2013. године ВСС је у поновном поступку донео нову појединачну одлуку којом је утврђено да је тужилци престала функција судије за прекршаје дана 31.12.2009. године јер је престао да постоји општински орган за прекршаје у који је била именована. Против те одлуке тужилца је покренула спор пред Управним судом тужбом од 18.11.2013. године који још увек није окончан. После поништаја одлуке ВСС од 13.01.2010. године тужилца је 10.09.2013. године поднела предлог за мирно решавање спора Републичком јавном правобраниоцу ради утврђивања незаконитог престанка радног односа код тужене ради поништаја решења туженог од 08.07.2010. године, распоређивање на одговарајуће радно место у било који орган Владе РС, те успостављања права и обавезе из радног односа али није добила одговор. Решењем Прекршајног суда у С. од 09.08.2013. године одбијен је предлог тужилце за понављање поступка ради поништаја решења Прекршајног суда у С. од 08.07.2010. године којим је констатован престанак радног односа и право на накнаду зараде из разлога што докази који се износе као разлог за понављање поступка нису такви да би могли довести до другачијег решења.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужилци престанком њене дужности судије за прекршаје није престао и радни однос код тужене и да је тужена као послодавац пропустила да одлучи о тужилином радном правном статусу, а у смислу одредбе члана 3. Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“ бр. 79/2005, са изменама и допунама), а који се примењује на запослене у органима за прекршаје, на основу члана 181. и 190. истог закона. Посебно, што према члану 2. став 2. наведеног закона, суд је, односно друга лица која на функцију бира Народна скупштина или поставља Влада и лица која према посебним прописима имају положај функционера, нису државни службеници. Како је тужена то пропустила да учини, односно није извршила своју обавезу као послодавац према тужилци, јер јој није обезбедила рад на одговарајућем радном месту, то је по становишту првостепеног суда тужилци незаконито престао радни однос код тужене. Због тога је усвојио тужбени захтев.

Другостепени суд у побијаној пресуди заузима супротно правно становиште изражено у првостепеној пресуди. Овакав правни став прихвата и Врховни касациони суд.

У поступку је утврђено да је тужилци као судији органа за прекршаје престала дужност са даном 31.12.2009. године и утврђена јој накнада плате у трајању од 6 месеци коју је имала у тренутку пре престанка функције. Код овако утврђене чињенице радноправни статус тужилце одредба члана 181. став 2. Закона о државним службеницима, могла се применити само до почетка рада судова за прекршаје, односно 01.01.2010. године. Почев од 01.01.2010. године, обзиром да тужилца није изабрана да врши функцију судије за прекршаје, питање њеног радноправног статуса регулисано је применом одредбе члана 101. Закона о судијама. Ова законска одредба предвиђа престанак дужности неизабраних судија даном ступања на дужност изабраних судија, са правом да судије у статусу неизабраних судија остварују право на накнаду у трајању од 6 месеци. Стога се

тужиља не може позивати да јој је код тужене незаконито престао радни однос, као запосленом државном службенику код тужене.

Неосновани су наводи ревизије којима се указује да је тужиљи незаконито престао радни однос код тужене. Ово стога што се тужиља не може у погледу свог радноправног статуса позивати на одредбу члана 70. став 1. и 2. Закона о радним односима у државним органима („Службени гласник РС“ 48/91 ... 39/2002). Примена овог закона није меродаван пропис у односу на радноправни статус тужиље. На њен радноправни статус до 01.01.2010. године примењивала се одредба члана 181. став 2. Закона о државним службеницима која је предвиђала да се на судије органа за прекршаје примењују одредбе Закона о радним односима у државним органима, само до почетка радова судова за прекршаје. Како су ови судови отпочели са радом применом Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ 116/08 и 104/09), а који су установљени чланом 11. члан 4. и одредбом члана 98. тог закона од 01.01.2010. године, тужиља је као неизабрани судија била у радном односу код тужене све до 30.06.2010. године до када је примала накнаду, а након тога јој правилно и на основу закона донето решење о престанку радног односа од стране тужене.

Правилно је одбачена тужба у делу који се односи на поништај решења туженог од 08.07.2010. године. Тужиља је решење којим је утврђено да јој престаје радни однос примила 27.07.2010. године, а тужбу је поднела 16.07.2013. године. С обзиром да је од сазнања за повреду права до подношења тужбе у овом спору истекао рок за тражење судске заштите од 90 дана из члана 195. Закона о раду, као и рок прописан чланом 71. Закона о радним односима у државним органима, тужиља је преклудирана у тражењу судске заштите у овом спору, па је у овом делу тужба правилно одбачена.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Љубица Милутиновић,с.р.**